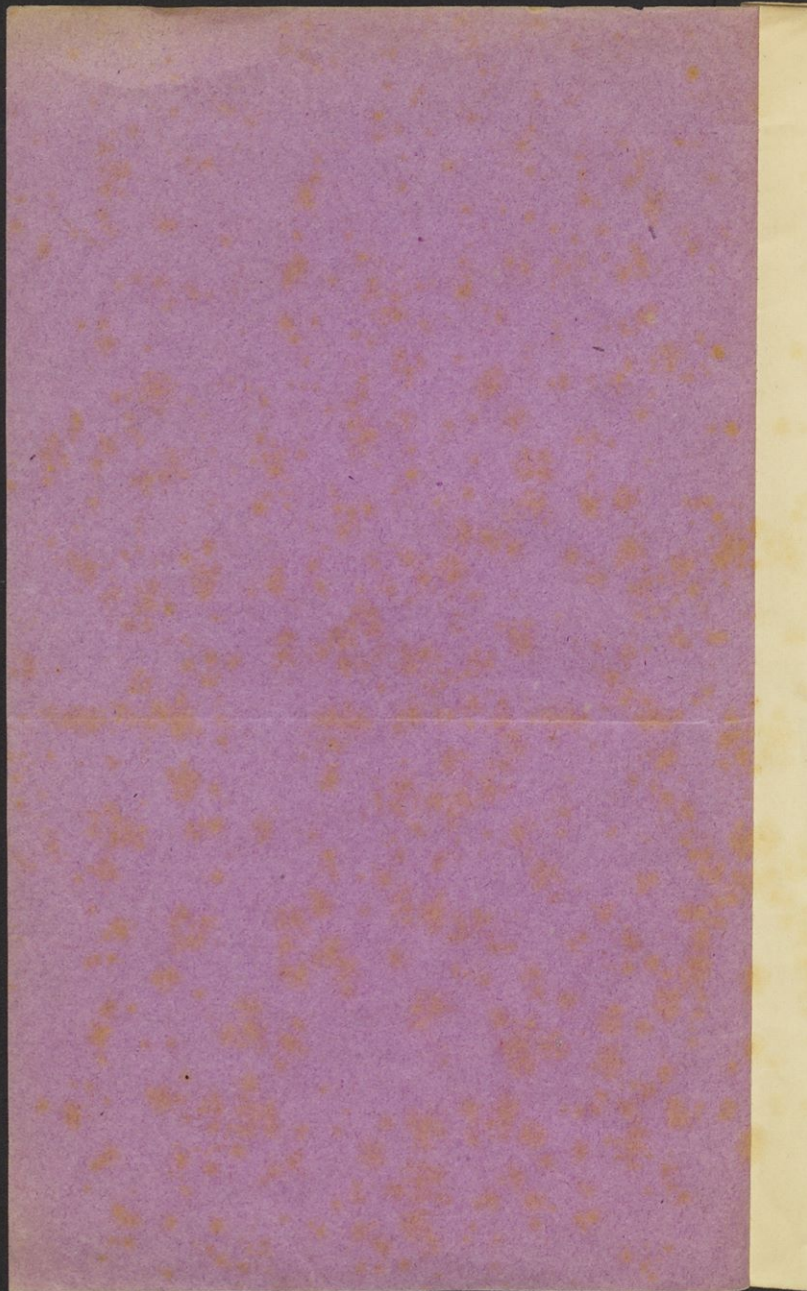

62540

Zlata maša
in
zlata obljuba
pri
čč. oo. Frančiškanih
v
Ljubljani.

Ponatis iz „Zgodnje Danice“ 4., 11. in 18. vinotoka 1878.

V Ljubljani.

Tisk in založba J. Blaznikovih naslednikov.
1878.

za br.

62540

zlatá obiljuba

pi

č. 11. 12. 1878

Y. (P.R.)

1878

V Ljubljani.

1878

Eno naj ginljivših opravil se je godilo 29. kimovca v cerkvi čč. oo. Frančiškanov v Ljubljani. Napovedano je bilo, da prečast. P. Benvenut Crobath bodo imeli ob 9 svojo zlato mašo, ali 50letnico, Fr. Tobija Vernik pa že ob 7 zjutraj slovešnost svoje zlate obljube; prav modro pa se je bilo oboje opravilo zedinilo ter je bil ob devetih začetek za oboje. Povedati bi imeli o tem prelepem opravilu toliko, da vsaj za zdaj v začetku moramo le po verhu majhen načert dati.

Ob 9 je bila cerkev oo. Frančiškanov vsa natlačena po vsih prostorih. Kmali pride po cerkvi gori pred veliki oltar obhod redovnikov in družih duhovnov. Peljali so namreč pred oltar zlatomašnika preč. P. Benvenuta in samostanskega Br. Tobija Vernika, ki je imel svojo obljubo, katero je bil pred 50 leti storil, očitno in slovesno ponoviti. Vsak je nesel v roki šopek, pred njima pa sta dva azistenta nesla vsakemu posebno palico v podobi križa. O tem se je že nekatere dni poprej po mestu govorilo in vse se je tega dneva veselilo.

Cerkev je bila po vsih altarjih, po vsih prostorih, kjer koli je bilo moč, z izbranimi cvetlicami, zelenjem in sicer, kar se je dalo, ozališana, olepšana in ovenčana. Ne le domači vert je po prizadevnosti P. Joahima dal veliko število raznih čvetličnih posod, temuč tudi od zunaj so prijatli pošiljali mnogoterega dragega zelenja in cvetličja. Vsa cerkev je bila v svetičnosti.

Najpoprej sta oba jublanta po posebnem (rimskem) obredu pred prečast. P. gvardijanom Kalistom opravila, kar zlatomašni in zlatoobljubni obred zahteva. To so prelepe, presunljive molitve in nauki. Nasledoval je poklic sv. Duha in potem pridiga. Preč. gosp. prošt dr.

A. Jarc so v vvodu omenili pomen tega dneva, obširniše pojasnili delovanje prečast. P. Benvenuta, omenili tudi častnega Br. Tobija, in potem so vernikom razlagali, koliko in kako je lepa delavnost dobrega duhovna sploh v blagor vernikov. Nasledovala je potem sv. maša. Kakor mladenški mašnik, bi skorej djal, tako čversto so P. Benvenut opravljali in peli sv. mašo. Posebno ginjaivo pa je bilo, ko so po svojem obhajilu zlatomašnik obhajali tudi ponižnega Br. Tobija — 50letnik svojega redovnega brata 50letnika, ki je v svojem 77. letu tudi še vedno čverst in je celo mašo pobožno klečal in molil z vso gorečnostjo. Vse pohvale je vredno res ginjaivo petje in glasba na koro pod vodstvom P. Angelika. Posebno pa dvigajo petje na frančiškanskem koro že od davno prijetni mladenški glasovi.

Po sv. maši so nasledovali še nakteri obredi, potem zahvalna pesem; izpostavilo se je potlej sv. Rešnje Telo, odpeli so na koro „Tantum“ in „Genitori“, in dal je potem zlatomašnik blagoslov s sv. Rešnjim Telesom, kakor je po rimskem obredu.

Predenj so duhovni odstopili od altarja, so na koro čversto zapeli naslednjo pesem :

Za zlato sv. mašo prečast. P. Benvenuta

29. septembra 1878.

Serca kviško povzdignimo!
Vsi Bogu se zahvalimo:
Serafinski samostan
Dans vesel obhaja dan.
Zlatomašnik že prihaja,
Svetlo spremstvo ga obdaja,
Bo položil na altar
Zlate maše večni dar.

Starosti častiti, srečni
Ga pribranal Bog je večni
Vernikom v svetosti rast,
Redu, domu, vedi v čast.

Zbor presvetli Kerubinski,
Svet' Frančišk ti Serafinski,
Vsa nebeška množica
Hvali danes ž njim Boga!

Red častiti frančiškanski,
In s teboj ves ljud ljubljanski!
Posvečuj današnji god,
Dal ga Tebi je Gospod.
Verniki v tej Božji hiši,
Vsi, ki zdaj ste ž njim v svetišči,
Vsi prosite: „mnogo let“!
Daj mu Bog še doživet'!

Po sv. maši je bilo vse živo po samostanskih mostovžih. Slovesnost je bila zbudila veselje vsega mesta. Deželni predsednik, deželni glavar, poprešnji dan že mestni župan, več vojaških in družih odličnih osebstev, več gg. kanonikov s stolnim proštom in stolnim dekanom, vsi mestni gg. župniki so bili osebni vošilci, tako tudi nekaj gg. župnikov celó z dežele, da molčimo o premnozih pismih in telegramih.

Pri naslednjem „prijateljskem pogostovanji“, s katerim so preč. P. gvardijan Kalist počastili zlatomašnika in prijatle, so prečast. P. jubilanta obdajali: gospoda prošta J. Zupan in dr. Ant. Jarc, stolni župnik in dekan g. A. Urbas in nekaj družih gg. kanonikov, bili sopričujoči vsi mestni župniki, nekaj redovnih gostov iz Gorice, Kamnika, več družih gg. župnikov in duhovnov, pa nekaj malo civilnih, tako rekoč domačih klosterskih ljudi. Kakor navadno v taci okolišinah, so se glasile marsiktere zdravice, posebno na blagor jubilarntov.

Znameniti ste bili tudi palici zlatomašnikova in pa Br. Tobija .50letnika, in ker je na njih nekoliko zgodovinskih črtic in družih spomina vrednih reči poznamnjanih, bode morebiti spoštovanim čitateljem vstrezno, ako ti palici nekoliko popišemo; na prvo zlatomašnikovo.

Imela je P. Benvenutova palica podobo križa, ki ima biti tako rekoč začetek in konec vsacega opravila pri vsakem pravem kristjanu. Na vrhu je stala majhna,

prav lično in umetno izrezljana podoba sv. Frančiška Asiškega, kateri je slaven začetnik, varh in pomočnik spoštovanega reda frančiškanskega, in se mu toraj spodobi mesto na zlatomašniškem žezlu starega družnika reda Serafinskega. Ta podobica je delo gosp. podobarja Tomca v Šentvidu. Palici je lično in prav umno izdelal mizar gosp. Jan. Dogan.

Precej pod držajem zlatomašnikove palice je časoslovni (kronografiški) napis: ADVenerVnt seMIsaeCV-LarIa Ben Ven VtI Casp. Crobath. (To je: Petdesetletnica prečast. P. Benvenuta Crobath-a.)

Dalje so po versti doli v barvanih napisih zaznamnani nekteri, posebno znamenitiši dnevi iz njihovega življenja v latinskem jeziku, namreč: Rojen v Stražišu (pri Kranju) 6. prosinca 1805. — Preoblečen (v samostansko obleko) 10. kim. 1822. — Očitna obljuba 14. kim. 1826. — Mašnik posvečen 28. kim. 1828. — Nova maša 29. kim. 1828. — Zlata maša (ravno 50 let po-zneje) 29. kim. 1878.

Ne morejo se na majhni prostor na palici znamenjati premnoge djanja in zasluge skoz 50 dolgih let; zapisano je pa vendar na tem žezlu, da tudi od civilnih strani so bile priznane njih zasluge, kajti 29. prosenca 1850 so dobili od presvitlega cesarja zlato svetinjo za zasluge.

Zlatomašniška palica ima namen, da podpera zlato-mašnika v njegovi starosti. In kdo ga ni dolžan podperati? Posebno so to dolžni tisti kraji, koder so P. jubilarnt svoje dni bivali ter delali Bogu na čast in človeštvu v korist. To so na prošnjo preč. P. gvardijana prebivalci tistih krajev tudi radi storili, se hvaležne skazali, ker poslali so lesa, da se je iz njega, bi djal, zložila jubilarntu podpornja za stare dni. Te mesta so zopet na palici podolgoma zaznamnjane v raznih barvah; povsod precej zraven kosca lesa je napis, od kod da je. So pa te-le mesta:

Tersat 1823—1824 (novinstvo) in zopet 1838. — Gorica 1824—1828. — Novomesto 1830—1836. — Pazin 1836—1837. — Ljubljana 1828—1830 in poslednjič 1842 vse dalje dozdej.

V teh krajih so preč. P. jubilant neutrudno in z vedno gorečnostjo delali kakor katehet, prefekt, gimnazijski profesor, garnizonski duhoven, bolniški oskerbnik, defnitor, spovednik v raznih jezikih itd. itd. Poslali in dali so ti kraji za to palico raznega blaga — od gibčnega koprivca („Omnibus omnia factus“), smokovine, vinske terte in voljne oljke (dobrota in blagodušnost) do terde leskovke, ktera sicer v rabotnem pomenu zlatomašnikovemu dobrotnemu značaju ni bila kaj lastna. Toda skazuje se to zdravilo na razne načine. Po vsaki ceni je tudi v tem leskovem znamenji poterjen nauk sv. pisma: „Kdor šibi prizanaša, sovraži svojega sinka“. (Preg. 13, 24.) Pa tudi naš domači pregovor, da: „Šiba novo mašo poje“. Tudi še pravi sv. Duh, enakim inštrumentom primérno: „Bič konju, uzdo oslu in šibo na herbet nespametnim“. (Preg. 26, 3.) — Kaj lep pomen ima oljka oziroma na zlatomašnika, kakor je pisano: „Ego autem sicut oliva fructifera in domo Dei“. (Jaz pa sem kakor rodovitna oljka v hiši Gospodovi. Ps. 51, 10.) — Enako daje smokva lep nauk: „A ficu autem discite parabolam.“ (Od smokve pa se učite prilike, to je, začnite do časa misliti na obiskovanja Božje, na sodbo. Mark. 13, 28.) — Vinsko terto oziroma na mašnika bi bilo odveč razlagati. Pohvale so vredni pa tudi Karlovčani, ker so poslali kosec lesa od tabernakeljna, pred katerim so preč. zlatomašnik tolikrat maševali.

Zlatomašna palica z lesovi iz domače okrajine tedaj je opravičena. Pa s tim nismo še pri koncu; imamo v nji tudi še spominkov iz naj daljnjih krajev, iz Azije, Afrike, celó iz Amerike. In ako smo se pri dosedanjih dogodbah ozirali na pretekli čas, nas naslednji biserji zavračajo saj velik del na prihodnjo dobo.

Kakor vsak pošten katoličan, tako ima še posebno celi frančiškanski red posebej tesne dotike s Sveto deželo, Palestino. Kakor v Bosni in Ercegovini, tako so v vsi Sveti deželi očetje Frančiškani sv. vero ohranili. Brez števila veliko so jih raznoverstni saraceni in turčini zarad sv. vere poklali, podavili, pobili, postrelili in kakor se je njih živinstvu poljubilo, jih pokončali. Zato je večina duhovskih pastirjev in misijonarjev po unih krajih še vedno iz frančiškanskega reda, in nekteri bi-

seri od ondod so tudi v palici zlatomašnikovi pravo mesto našli. Zdaj pa poslušajte, če so ti biseri prav zversteni.

Pervi je biserček iz verta Getsemana. Zdi se mi, ko so bili zlatomašnik pristopili v red sv. Frančiška, da so z Jezusom stopili v vert Getsemani, vert molitve, zatajevanja, mnogoterega vojskovanja za se in za druge v korist prihodnjega življenja.

Precej spodej je drugi spomin z napisom: „Betlehem, samostan sv. Hieronima“. To se podá na palico prečast. jubilanta, kakor pridnega čitatelja sv. pisma in priyatla latinščine — po izgledu sv. Jeronima, ki je bil tudi samostanskega življenja v samoti Betlehemski. In od tam, s „pastirskega polja“, je ta kamniti biserček.

Zraven napisa „Cezareja Filipova“ je nekoliko mirtovega lesa iz imenovanega kraja. Ta kraj je silo imeniten, zakaj ondi je Kristus Gospod Petru rekel: „Ti si Skala, na to Skalo bom zidal svojo Cerkev, in vrata peklenske je ne bodo premagale“. Na tej podlagi, v naj tesnejši zvezi s Petrom Skalo, papežem, so preč. P. jubilant delali in delajo, in to po tem takem pričuje tudi njih zlatomašni scepter.

Ob napisu „Tabor“ je kosec lesa „terebinte“, naravnost z gore Taborja, kjer se je bil naš Zveličar v nebeški časti pokazal Petru in drugima aposteljnom. Na ta Tabor se ozirajo tudi prečast. zlatomašnik in mislijo na častitljivo spremenjenje, kadar pritiskajo kake poskušnje in terpljenja.

In da ložej prenašajo kakoršno si bodi psovanje, obrekovanje, zaničevanje svojega reda, se obračajo na svojega Gospoda, ki je bil očitno postavljen pred občinstvo v škerlatastem plajšu in s ternjevo krono na glavi. Zato se tudi ravno s tega kraja, imenovanega „Lithostratos“, prav primérno nahaja spomin v zlatomašni palici.

Posebno pa vse terpljenje zlajšuje pogled za Zveličarjem, ki je z Oljske gore častitljivo v nebesa šel. Zato se prav dobro podá tudi s tega kraja spominek v zlatomašnikovi palici.

Zraven družih spominkov je v častni palici tudi nekoliko lesa iz Kane Galileje. Učeni niso edini, v kateri Kani je bil Zveličar na ženitnini, ker ste dvé Kani v

Galileji. Spominek le-tá je iz druge Kane, ki je bolj oddaljena od Nazareta, kot je perva; torej se ne mara tudi bolje prileže k tej zlati maši, ki je drugo zaročenje zlatomašnikovo z Jezusovo Cerkvijo, tedaj drugo ženitovanje.

Podstava je tej palici palma, ki je menda rastla nekje v Sveti deželi, prinesena pa je z gore Libanona, kupljena v Gaziru, ako se ne motim, za en pijaster, od nekega maronitovskega dečka. Palma, kar je sploh znano, pomeni slavno zmago, srečo in mir po doseženi zmagi. Zato govori Duh božji: „Justus ut palma florebit“. (Pravični bode cvetel, kakor palma. Ps. 91, 13.) „Palmae erant in manibus eorum“, i. e. stantium ante thronum. (Palmove veje so imeli v rokah stoječi pred Sedežem. Skriv. razod. 7, 9.) Zmagala bo Cerkev s svojimi pravičnimi, in spolnilo se bode prerokovanje: „Gloria Libani data est ei, i. e. Ecclesiae. (Slava Libanova ji je dana, Jz. 37, 24, t. j. Kristusovi Cerkvi.) Kaj pa bo s preganjavci sv. Cerkve in njenih služabnikov, je napovedano tudi v priliki o Libanu: „Vidil sem hudobneža povišanega kakor cedre na Libanu. In sem (drugikrat) memo šel, in glej! ni ga bilo; iskal sem ga, in ni bilo najti njegovega mesta.“ (Ps. 36, 35. 36.) Ali ni to strah za preganjavce sv. Cerkve, tolažilo pa za pravične zaradi tolike zmage po poskušnjah?

To tedaj, kar je zdaj rečeno, se ozira na prihodnji čas. Ima pa zlatomašnikova palica še kaj malega tudi v sebi, kar oslajšuje in olajšuje starost prečast. 50letnika; je tedaj za sedanji čas. Kaj tacega? Djana je vanjo:

1. Steklenica vina — Jeruzalemskega! — Se vé, da ga je samo dobrih deset kapljic, pa je toliko boljše, imenitniše, prava starina od l. 1866!

2. Zalogljej presnega kruha, s kakoršnim naši katoliški bratje na Jutrovem mašujejo, kakor Maroniti, Sirci in drugi, ki so katoličani, pa družega obreda. (Znotraj v votlino palice ga je djano samo nekatere mervice, predložen pa je bil pred jublanta cel beli hlebček v velikosti našega drožja. Ta krub, zdaj suh, je iz škofijske maronitovske cerkve v Tiru v Feniciji.) To so

res tečne stvarice za živež; mora pa biti še kaj za manjši počutne potrebe.

3. Zato je v palici nekaj tobaka noslačka od slavnega našega rojaka — iz tabakire ranjcega dr. Ignacija Knobleharja. (Ob enem je bila P. jubilarntu v spomin izročena tabakira s tabakom, vse iz zapuščine ranjcega apostoljskega provikarija, ki se je imenoval po arabsko Abuna Soliman in je bil svoje dni P. Benvenutov učenec.)

4. P. zlatomašnik so svoje dni tudi poezije kovali. Kakor pesniku je v palici za-nje en list z napisom: „Ein Blatt aus dem Jugendalbum des sel. Provikars Ign. Knoblehar“, t. j. en list iz spominske knjige iz Knobleharjeve mladosti; poslal ga je bil po Knobleharjevi smerti iz Afrike g. provikar M. Kirchner. To je znamenito, ker je gosp. Nacetovo lastnoročno pisanje in brez dvoma tudi lastno skovanje. Pesem ima napis „Abendwehmuth“ in je močno poetiška, doveršeno korektna v obliki in v pomenu. To so spominki domači, ki so bili šli pa že popotovat skoz Egipt v srednjo Afriko.

5. Na palico je bil odmenjen zali šop, ki so ga pa zlatomašnik v roki nesli. Šop je na zemlji znamenje čednosti, veselja, za unkraj pa podoba nebeškega veselja, predznamnje nebeške radosti, večne krone. To pa dela sladkost in veselje ter nebeški predokus že na tem svetu, zlasti v starih dnevih. In še s tem bolj, ker po cveticah so sedele tudi nektare čebelice. Da te živalice niso zastonj delale, nabirale, bomo precej vidili; akoprav se je spolnil tudi tukaj rek pesnikov: „Sic vos, non vobis, mellificatis apes“.

6. Bile so namreč pripravljene prav lepo vezane bukve s svetlo ključavnico, ktere so bile zdajci položene pred zlatomašnika. Da jim je bilo to darilo všeč, ni dvomiti, ker bili so sami v bukvah in med bukvami, djal bi, vse svoje žive dni. Pa kaj še?... Napis je bil čiasloven, kronografičen:

Vota MeLLIfLVa DICata ReV. Patri BenVenVto Casparo Crobath.

Concinnavit familia Josephi Jerič.

To se pravi: Medenosladke vošila, posvečene prečast. P. Benvenutu Gašparju Crobathu, ki jih je zložila ali napisala družina (čebelska) gosp. Jož. Jeriča.

Kako je bilo vse dobre volje, ko so se bukve odperle in je zadišal iz njih lep sat medú, je-li to treba popisovati?

Zdaj pa še sklep. Glavni del velike palice je bil iz palesandrovega lesa iz Braziliije v Ameriki. To je les rujavkasto-rudeč, podoben obleki frančiškanski. Pa to še ni vse. Posebno znamenit je ta les zato, ker je ostanek od tistega oklepa v cerkvi sv. Jakopa v Ljubljani, v katerem počiva truplo sv. Feliksa. „Felix“ pa pomeni „srečen“. Te besede se primimo z vso močjo in vošimo prečastitemu očetu zlatomašniku, da bi še prav veliko lét živeli in bili: „felix, felicior, felicissimus“, srečni, srečniši, naj srečniši! Po smerti pa Jim Bog dodeli zmagovito palmo v nebeškem Jeruzalemu!

Fr. Tobijeva palica je bila lepo zrezljana iz lipovega lesa, in imela je pod deržajem napis: „Pozdravljen petdeset letnik, častni Br. Tobija!“ Na nji so bile iz življenja zaznamnjane te-le točke: Rojen v Gameljnih 9. maja 1801. — Slovesna obljuba 4. maja 1828. — Zlata obljuba 29. kimovca 1878. Spominki pa so nadalje iz naslednjih znamenitih krajev: 1. Getsemani. 2. Jožefova hiša. 3. Mertvo morje. 4. Vnebohod.

Kako se to veže? Getsemani imajo v Jeruzalemu v oblasti čast. očetje Frančiškani, in ravno eden redovnih Bratov le-tá za vesoljni svet imenitni vert oskerbuje, seje in sadi cvetlice, ki jih popotnikom daje, pazi na starodavne osmere oljke, ki so v tem vertu, opravlja in lepša malo kapelico, ki se nahaja ondi itd. Se vé, da zraven dela tudi pridno moli in premišljuje visoke skrivnosti tega kraja. Biserček iz tega svetega verta je gotovo drag spomin za frančiškanskega Brata, ki je že 50 lét v klostru molil in delal po svojem poklicu. — Na tiho molitev in delavnost zavrača tudi mali spominček iz hiše sv. Jožefa, varha in pomočnika vsih poštenih delavcev. Izročilo namreč vé, da na poti z Betlehema na „Pastirsko polje“ (kjer so pastirji čuli ob času Je-

zusovega rojstva) je imel sv. Jožef hišico, ktero je bil najberž da stesal ob tistem času, ko je bila sv. Družina v Betlehemu. Okrogla, bi djal, podkladna skala kaže tisto mesto. Da izročilo ni brez podlage, se povzema od tod, ker je sv. Cerkev romarjem podelila odpustke, ako nekoliko molijo na tistem mestu. — Čemu pa spomin od „mertvega morja“ v ti palici, ki veselje naznanuje? Pri mertvem morji je smertna tihota. Nobena ribica ne plava med valovi, noben červček se ne giblje na njegovih tléh. Morje in redko germičevje ob morji je napolnjeno s solitarjem. Vesele tice ne letajo ob bregovih tega morja. Vse je nekako mertvo, tiho, samotno — podoba tihega, zatajenega samostanskega življenja. — In biserček z gore, s ktere je naš Gospod Jezus Kristus v nebesa šel, ali ni to primeren sklep in konec tacega dela in molitve, prejetanja ss. zakramentov in premisljevanja, pritergovanja in zatajevanja v samostanskem življenji? Naj le svet govori, da se v samostanih postopa in lenoba pase: svet se laže, je lažnik v tem, kakor veči del v svojem počenjanji.

V samostanih, moških in ženskih, se navadno veliko več dela, kakor pa zunaj; naj veči postopači in lenuhi pa so navadno tisti, kateri samostanske ljudi obirajo in obrekujejo. Pa pustimo to, in vošimo tudi Br. Tobija, da bi še dolgo telesno ne rabil palice, v kateri ima pa za duhovno stran prelepih spominkov, in ni treba je pod klop skrivati, kakor je bil storil (iz ponižnosti) takrat pri kosilu. Pod Oljsko goro je globočina, Cedronova struga, je dolina Jozafat, še višej je tudi kraj, kjer je Zveličar učil očenaš moliti, — je kraj, kjer so aposteljni zložili „apostoljsko vero“, ktero celó cesar Viljem v Berlinu čisla. Brat Tobija in mi z njim prestopimo derečo reko sedanjega življenja, glejmo, da nas ne požrè „Gehena“, ki je tam blizo, ognimo se „hriba pohujšanja“ in „hriba hudobnega sveta“, ki naj ostaneta na strani, mi pa pojdemo po stopinjah Jezusovih iz sobe zadnje večerje skoz vert Getsemani naravnost gori na goro vnebohoda, da pridemo za Njim v večno čast. V sredi okrogle kapele na verhu Oljske gore se vidi še stopinja, kjer je Jezus na zadnje stal in se je potem kviško vzdignil. Bog nam daj hoditi po

vsih njegovih stopinjah, da poslednjič z Br. Tobijem vred stopimo tudi v to stopinjo in dosežemo veselje, kakoršnega ni še oko vidilo, ne okusilo serce človeško.

Obred pri zlati maši in zlati obljudi.

Godilo se je tako-le:

Ob določeni uri so se preč. P. Benvenut v mašno obleko napravili v obednici, Fr. Tobija v koretelj. Potem so šli v obhodu v cerkev. Po obredu gre naprej križonosec med dvema, ki nosita svečnike, potem duhovstvo in redovniki, dalje kadilnika, dijakon s krono (pokrito na krožčeku), subdiakon s križem, poslednjič zlatomašnik in njemu ob levi vodnik pri tem obredu, „manuduktor“, ki so bili preč. P. gvardijan Kalist. Kadar pridejo v cerkev (pod korom) intonira jubilant (tono 5) antifono (Levit. 25, 10): „Sanctificabis“, in kor nadaljuje: „annum quinquagesimum, et remissionem cunctis habitatoribus terrae tuae, ipse est Jubilaeus“. Potem se (tono 6) poje: „Benedictus Dominus“, in na koncu se ponavlja imenovani predglas: „Sanctificabis“.

Ko pridejo do velikega altarja, vsi pokleknejo; manuduktor gre k altarju na evangelijsko stran in praša zlatomašnika (in zlatoobljubnika):

Quid petis R. P. Jubilarie. R. Peto ex animo divinam misericordiam, et anni Jubilaei gratiam.

Kaj želiš Fr. Tobija? O. Serčno prosim usmiljenja božjega in milosti sv. leta.

Vodnik: To zadobiti nam je potrebna gnada sv. Duha; zategadelj je bomo prosili.

Jubilant zapoje: „*Veni Creator Spiritus!*“ — Kor nadaljuje: *mentes tuorum visita* itd. Ob koncu zapojó asistenti:

V. Emitte Spiritum tuum et creabuntur.

R. Et renovabis faciem terrae.

V. Ora pro nobis S. Dei Genitrix.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

V. Signasti Domine servum tuum Franciscum.

R. Signis redemptionis nostrae.

V. Salvos fac servos tuos.

R. Deus meus, sperantes in Te.

V. Domine exaudi orationem meam.

R. Et clamor meus ad te veniat.

Tudi naslednje poje vodnik:

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Oremus. Deus, cui omne cor patet, et omnis voluntas loquitur, et quem nullum latet secretum, purifica per infusionem S. Spiritus cogitationes cordis famulorum tuorum (Benvenuti et Tobiae); ut in hoc suo jubileo te perfecte colere, et gratiam tuam uberiores consequi mereantur.

(V tej molitvi prosi voditelj, naj bi Bog serci teh svojih služabnikov z navdajanjem milosti sv. Duha oči stil, ter bi po obhajanju tega sv. leta mogla Boga popolnoma ljubiti in bila zmožna obilniši milost doseči.)

Concede hos famulos tuos, quaesumus Domine Deus, perpetua mentis et corporis sanitate gaudere: et gloriosa beatæ Mariæ semper Virginis, atque b. P. N. Francisci intercessionem, ab omni labe purificari et spirituali perfundi lætitia.

Omnipotens et misericors Deus, qui per Moysem famulum tuum, annum quinquagesimum observare, et jubileum nominare jussisti, quique in eodem plenam omnibus remissionem ac libertatem condonans, in lege tua perseverantibus, largam tuæ benedictionis abundantiam promisisisti: tribue quaesumus his famulis tuis (Benvenuto et Tobiae) anni jubilei diem, de sacrosancto Sacerdotii et Professionis statu devote celebrantibus, tuæ gratiæ largitatem; ut, qui annum quinquagesimum, te donante, compleverunt, omnium peccatorum et negligentiarum suarum, quas in statu Sacerdotali et Religioso ex humana fragilitate commiserunt, plenariam remissionem et indulgentiam consequantur. tuamque coelestem benedictionem et sanctificationem obtineant: quatenus in hoc sacro Sacerdotali et Religioso proposito laudabiliter perseverantes, et de bono in melius semper proficientes, deinceps tibi fideliter deserviant: et post præsentis vitæ militiam ad bravium æternæ felicitatis perveniant. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

(V teh daljših molitvah voditelj po priprošnjah Marije Device in sv. Frančiška med drugim prosi jubilantu ali jubilantom očiščenja od vsacega madeža in pa duhovnega veselja, — še dalje za odpušanje vsih kje v 50 letih v službi storjenih pogreškov in zamud, za svetoletni blagoslov in posvečenje, za stanovitnost in napredek v dobrem, in poslednjič za večno zveličanje.)

Voditelj vzame potem krono in palico, ju podá dijakonu in subdijakonu, ki ju neseta na mizico pri altarji. Zlatomašnik prične sv. mašo (med katero je bil Fr. Tobija obhajan). Po maši vsi pokleknejo; asistenti zapojó 132. psalm (tono 6): „*Ecce quam bonum et quam jucundum*“ — kor nadaljeva: „*habitare fratres*“ etc. (orglje spremljajo).

Potem zlatomašnik poje naslednje verstice:

V. Ne projicias me Domine, in tempore senectutis.

(T. j.: Ne zaverzi me, o Gospod, v času moje starosti.)

R. Cum defecerit virtus mea, ne derelinquas me.

(T. j.: Ko bo pešala moja moč, ne zapusti me.)

V. Deus docuisti me a juventute mea. (T. j.: Gospod, ti si moj učenik od moje mladosti.)

R. Et usque nunc pronuntiabo mirabilia tua. (T. j.: Sedaj in vselej bom oznanoval tvoje čuda.)

V. Usque in senectam et senium, (T. j.: Do starosti in prestarih dni.)

R. Deus, ne derelinquas me. (T. j.: O Gospod, nikar me ne zapusti.)

V. Domine exaudi orationem meam. (T. j.: Gospod, usliši mojo molitev.)

R. Et clamor meus ad te veniat. (T. j.: In moj klic naj do tebe pride.)

Nadalje voditelj: *Dominus vobiscum.*

R. Et cum spiritu tuo.

Oremus. *Omnipotens sempiterne Deus, qui annum quinquagesimum non sine mysterio jubilaum appellari voluisti, eodemque onera ac debita relaxare, et servitute appressos liberatate donari jussisti; tribue quaesumus his famulis tuis (Benvenuto et Tobiae) toto corde poscentibus, anni jubilaei gratiam, omnium delictorum remissionem. et culparum suarum relaxationem: ut primariae innocentiae*

restituti, de virtute in virtutem ambulent, et tandem hujus vitae curriculo emenso, coelestis gloriae jubilationem, et in domo tua non manufacta, perennem consequantur mansionem. P. Chr. D. N.

R. Amen.

(Ta molitev obsega nadaljne prošnje za milosti sv. leta, za obnovljenje popolne nedolžnosti in poslednjič za večno obhajanje sv. leta v hiši Gospodovi, ki ni z rokami storjena.)

Izpostavilo se je potem sv. Rešnje Telo. Po molitvi: *Tantum ergo. Genitori.*

Poslednjič jubilanta (jubilant, ali jubilanti) vzameta vsak svojo palico s krono in vsi gredo v procesiji v žagrad.

